

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. хат. свят) о 5-й годі по полудні.

Редакція і Адміністрація: уліца Чарнецького ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати поштової.

Реклямації незапечатані вільні від оплати поштової.

Передплата у Львові в агенції днівників пасаж Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінції:

на цілий рік зр. 2.40
на пів року „ 1.20
на чверть року „ —.60
місячно . . „ —.20
Поодинокое число 1 кр.

З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40
на пів року „ 2.70
на чверть року „ 1.35
місячно . . „ —.45
Поодинокое число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуації. — Розмова з пос. Яворским. — Процес в Білгороді).

N. W. Tagblatt помістив статтю одного з визначних німецьких провідників о ситуації. Той політик доказує, що презес міністрів граф Тун признав, що всяка угодова акція, яку би він розпочав на власну руку мусіла би розбитися. Тому гр. Тун висунув наперед неутраїну особу президента Фухса, котрий однако не буде мати влади робити яких небудь пропозицій. Др. Фухс наміряє лиш дати почин до загальної політичної дискусії в справі направлення парламентарних відносин, а коли би при тім вирішили які пропозиції, то Фухс подасть їх до відомости правительства. В той спосіб треба також розуміти сей уступ в запрошенях дра Фухса до провідників сторонництва парламентарних, що удасть ся до правительства о підпору своїх плянів. — Конференцію провідників клубів лівиці скликано на 22 с. м. — Slovenski Narod доносить: Президент палати послів др. Фухс одержав поручене стати посередником в угодовій акції правительства, а то по авдиенції дра Катрайна у Цісаря. Др. Катрайн мав просити Монарха, аби позволив обняти партії католицькій посередництво. Цісар згодив ся на то, а др. Фухс вислав відтак звістні запросини до провідників сторонництва парламентарних, що зробив в порозуміню з правительством.

Віденський кореспондент Pester Lloyd а оголошує в тій часописі свою розмову з презесом Кола польського п. Яворским о теперішній ситуації. Пос. Яворский сказав, що в теперішній хвили не міг би ся згодити на безусловне знесенє язикових розпоряджень для Чехії і Морави, як того жадає німецька опозиція, а то хоч би лиш ддятого, що таке знесенє язикових розпоряджень не дало би ще ніякої заперуки привернення правильних парламентарних відносин, а могло би лиш продовжити борбу і національні спори. — Супротив того — говорив Яворский — мусить щось стати ся, аби прийшло вкінці до втихомирення пристрастей і щоби не повторили ся події, яких ми дожили в попередних сесиях парламенту. Задачу правительства і більшости єсть як раз постарати ся о то, аби мирне вирівнанє ріжниць стало можливим. Однак парламент не може бути скликаний в таких услівях, в яких розвійшов ся. Німецька опозиція також не повинна обставати так пристрастно при своїм, бо в таким случаю не удасть ся ніяка мирна робота. Чи правительство має вже який плян, того не знаю, однак знаю певне, що оно хоче збити парламент спосібний до праці. Що до мене, то просто заявляю, що не годжу ся на спізнений речинець скликаня парламенту, тим більше, що маємо вже великий і важний матеріял, як угоду з Угорщиною і бюджет. Що до управильнення язикової справи на основі §. 14, то на се не можу згодити ся. Розпорядження на основі §. 14 мусять предложити ся парламентови до затвердження. Отже коли язикові розпорядження будуть знесені, а закон о у-

правильненю язикової справи не одержить парламентарного затвердження, то що тоді стане ся? Після мене настане т. зв. вачини в адміністрації. Цілком инакше було би, коли би правительство внесло в парламенті проєкт язикового закона, на котрий згодженсь би з гори. Тоді язикові розпорядження були би тим самим знесені і остаточно можна би було розв'язати ту замотану справу. — Вкінці заявив Яворский, що говорить лиш у власнім імені, бо хоч єсть предсідателем виконуючого комітету правиці, то не може в єго імені складати ніяких заяв.

З Білгороду доносять, що тамошний австро-угорський посол остеріг іменем свого правительства сербський кабінет, аби задержав міру в переслідуваню радикалів, та аби правительство вплинуло на наглий суд, щоби він поступав уміренню і не видавав надто багато заступів смерті. Ту осторогу толкував посол обставиною, що надмірна строгість могла би викликати в Сербії ворохобню. — Fremdenblatt обговорюючи білгородський процес підносить, що докази, котрими доси старано ся підперти обжалована, були або дуже слабкі, або не суть цілком доказами. Ненависть радикалів против Милана вже від давна звістна; однак треба доказати, що обжаловані дійсно наміряли допустити ся злочину. В цілій Європі викликало би то крик обурення, коли б в Білгороді без достаточних доказів допущено ся річчї, які відтак не дали би ся змінити. Також на внутрішнє положенє Сербії мусіла би така річ некористно вплинути. Засуд смерті на кількох провідників радикального сторонництва, не ви-

О СПАДЩИНУ.

(Повість з англійського).

(Дальше).

Навіть в сій хвили загального переполоху і заколоту холодно вирахована Лідія готова була показати ся доброю і в очах Данила Даргуна. Коли він явив ся на порозі у великих дверех від присінка, підійшла она до него дуже тихенько, і поклатла злегка свою руку на плече молодого мужчини.

— Пане Даргун — відозвала ся она — розпоряджайте моїм братом; він буде робити, що прикажете. Я і сама піду помагати шукати, коли позволите.

Данило Даргун устиснув їй сердечно руку.

— Ви благородного серця, пані — сказав він, — але Ви не можете мені при тім помагати. Ваш брат може би й міг нам допомогти, та я й скористаю з єго услуг. Але тепер лишть нас, панно Грегим; тут не місце для дам. Ходім панове! — сказав він. — Коні вже готові. Я піду селом а звідтам над ріку. З Вас піде кождий іншою дорогою, а всі вийдемо ся над берегом ріки, в тім місці, де ми нині через ню переїдали.

В несповна пять минут були всі на конях, а тупіт копит дав знати, що они рушили з місця. Реджінальд був між ними, не знаючи по правді, де він і в чім товаристві.

Він їхав серед чорної пітьми, окружений

ві всіх божів чорними хмарами, що як би величезне чорне суєно з домовини насунуло ся на него.

В який спосіб він відлучив ся від своїх товаришів, сам того не знав; але коли якось трохи опам'ятав ся, побачив ся сам один на якійсь луці, а десь далеко побачив світла, що світили ся дуже слабо під небом, на котрім ані одної не видко було зьвізди.

Кінь під ним як би знав ту сумну стору, бо пустив ся просто до тих світел. То був реєторів кінь і він видко знав ся тут як дома.

Реджінальдови Еверстронґови й при голіві не було поводити конем. Єму було байдуже куди кінь ішов. Забув на то, що обіцяв ся зійти ся з другими над берегом ріки, забув на все, лиш на то не забув, що діло злого духа поступало поволи на перед, та що злощастні наслідки того діла спадуть незадовго на него мов удар грому.

Віктор Керрінгтон казав мені, що се майно буде мое; раз єму не удало ся, але так завжди не буде — думав він собі.

Щезненє Ляйненя Даргуна спало на графа мов грім, але то був такий грім, котрого він що дня, що години сподівав ся, від коли приїхав до Гальгун.

Світла ставали щораз виразніші — то були слабкі лампи, при уліци в якійсь селі, свічки, що світили ся в порозкиданих тут і там хатах. Кінь доїхав до краю луки і вийшов на високий гостинець. За пять минут опісля побачив ся Реджінальд на границі малого провінціального містечка.

У вікнах якоїсь господи світило ся веселіше. Двері стояли отвором. Із середини чути було голоси, що несли ся весело по тихім нічним воздуці на дворі.

— Божє мій! — відозвав ся Реджінальд — які щасливі ті селяни — ті соторіня божі, що нічим більше не журять ся лиш хлібом насущним!

Він завидував тим людям; в сій хвили був би заміняв ся з найпосліднішим робітником, що забавляв ся в сільській господі. Але муки нечистої совісти лиш від часу до часу прибирали в нім той вид. То був чоловік, що любив більше гуляще та повне розкоші жите, як внутрішній спокій, як власну душу.

Він станув конем коло господи і крикнув до людей в середині. З господи вийшов якийсь чоловік, котрий взяв від него коня, коли він зліз з него.

— Як називає ся отся місцевість? — спитав він.

— Фрімлі, пане — а пише ся Фрімлівска Лука; але люди говорять коротко Фрімлі.

— Чи далеко звідси до ріки, що пливе попід Торпе Гіль.

— Добрих шість миль, пане!

— Возьміть мого коня, та обітріть єго трохи; напійте єго і дайте вівса. Я за пів години мушу їхати дальше.

— Ледви чи поїдете пане; — сказав на то той чоловік. — Ваш кінь видко зробив вже добру дорогу.

— То вже моя річ — сказав Реджінальд гордо.

Він зайшов до господи.

губить радикалізму в краю. Сербія не повинна нищити діла консолідації політичної і економічної, яка розпочала ся у неї від кількох літ.

Новинки.

Львів дня 14-го вересня 1899.

— **Однориньським гульденам паперовим** приходиться вже остаточний кінець. Віденська газета урядова помістила оповістку, в котрій пригадує, що вже недалекий речинець аж до котрого можна ще буде виміняти паперові однориньські гульдени з фірмою п. к. державна каса центральною і з датою 1 липня 1888. В тій оповістці сказано, що виміна 1-риньських нот державних з датою 1-го липня 1888 на інші гроші в тих касах, що призначені до виміни, як і в центральній касі державній у Відні, може відбуватися ся ще лиш до 31-го грудня 1899. По 31-ім грудня 1899 р. скасованих однориньських гульденів паперових не будуть вже нігде вимінювати.

— **Президент Львова** др. Малаховський виїхав до Відня в важних справах міських, а іменно: в справі увільнення від податку 344 домів, що має ся їх закупити і збудити задля асанізацій міста, в справі відновлення аренди акцизи і в справі шкіл торговельної і кадетської.

— **До рускої гімназії в Перемишлі** записало ся в сім році 451 учеників. Минушого року було в тій гімназії 426 учеників. Гімназія числить тепер 12 клас, бо крім приготавляючої класи поділені класи I, II і III на два рівнорядні відділи.

— **Огні.** В четвер 7-го вересня с. р. ударив грім в хату Гната Стороняка в Корнях повіта равського. В хаті було трое дітей і жена Гната сиділа коло печі. Грім ударив у комин і влетів до хати, не пошкодив дітям нічого, лиш жєні попік сильно ноги і позбавив єї на хвилию пригомности. На крик дітей „горить!“ вилізла она з хати, не виратувавши нічого з одежі. Хата згоріла до тла; була обезпечена на 300 зр. в „Дієстрі“. Нещасливі жертви грому позістали лиш в одних сорочках. — Дня 7-го с. м. в Канчуаї ударив грім в хату і стодало одного господаря, від чого займало ся 10 домів, а окрім того багато господарських будинків. Шкоду числять на 15.000

зр. В Свєтшу, Маркові, Острові і Гаці ланьпугського повіта також вибухли огні від громів. — В Лопушанці великий згорів дім за 400 зр. — Грізна пожежа вибухла оногди у Львові при ул. Трибунальській ч. 16 в складі наперових товарів і штучних цвєтів Шафовой. Коли прибула огнева сторожа, горіли вже три комнати заповнені товарами, полумінє бухала вікнами аж по-над дах, а сходи, подвіре і всі мешканя були повні диму. Дві жінки, переконані о неминучій смерті, поховали ся були до шаф; одна утікаючи, лишила в коминці дитину і дитина була би удушана ся, як би єї не виратував був комьяр Стрийський. Огнева сторожа вгасила огонь по півторагодинній енергічній акції.

— **Скаженна між псами** проявила ся в Огивії вже від минушого тижня. Пес ветеринаря Добрянського покусав кілька інших псів, а ті покусали дев'ятеро людей, з котрих лиш двоє виїхало до Кракова на кліяку дра Буйвіда. Прочі полишили ся в домашній опіці. Між населенем панує переполох, бо вечерами небезпечно перейти улицями.

— **До відомости тих, що їздять залізницями.** Віденська поліція арештувала оногди двоє міжнародних волокитів, що належать до найнебезпечніших злочинців. Тоті урвители їздили залізницями по всіх краях і в ночі ходили по вагонах та спячим подорожним забирали гроші та всякі дорогочинности, або присїдали ся до подорожних, у котрих покмітали грубі гроші і зачинали з ними розмову, запрошували до карт, чєстували горівкою, в котрій давали щось на спанє, або давали щось такого понюхати, щоби чоловік заснув, а відтак приспаних так штучним способом подорожних обирали до чиста. Слїдство против сих злочинців веде ся. Здає ся, що до тої честної компанії належало ще більше подібних урвителив.

— **Англійські кулі „Дум-дум“.** На мировій конференції в Газі була також бесїда про англійські кулі звані „Дум-дум“, котрі страшно калїчать людей. Англійці не згодили ся на то, щоби не уживали тих куль в своїм войску. Якї то кулі і чому они дуже калїчать людей, далеко більше і страшніше як всі інші кулі, показує ся із слїдуєчого поясненя проф. Бурнеа: Англійське войско у війні з Асїдами (дуже завязте племя на границі Індії і Афганістану) переконало ся, що не могло ніяк спинити своїми кулями завязтого верога

в єго приступі на англійські позиції. Не одна Афїд, хоч єго зранила англійська куля, ішов далше а навіть бив ся і різав Англійців. Був навіть і такий случай, що на місце де лікарі обвязували рани англійським войкам, прийшов пішки Афїд, що мав пять куль в своїм тілі. Кулі, якими тогди стрїляно, були т. зв. криті кулі, в середині оловянні а зверху нікелева окрива. Англійським войкам прийшло тогди на гадку обпиловувати пильником кінчик кулі, так, щоби зпід нікелевої окриви виглядало олово. Такі кулі названо „мягконосними“, они розскакували ся в тілі і страшно ранили людей. З подібним успіхом уживало англійське войско в Єгипті куль, на котрих кінчики були гладко обпиловані пильником так, що на самім верхку виглядало зпід окриви сплошене олово. Наконєць в Судані придумали Англійці ще й третій рід куль „дум-дум“. В кулях тих з горішнього кінця їде від верхка стїжковата дїрка до середнього кінця. Впрочім єсть та куля покрита нікелевою окривою, і скоро влетить в тіло, зараз в нїм розскакує ся і застрягає. Проф. Бурнеа сконстатував, що кулі з оловяним кінчиком на верхку а нікелевою окривою дальше роблять на 200 метрів віддали далеко більші рани, як кулі цілі в окриві. Дїряку така куля зробить в тілі, буває так велика, що можна би в вю кулак ухватити. Ще страшніші рани роблять они на віддалі 25 до 50 метрів; они розривають тогди тіло і розбивають кости на дрібні кусні та викидають часті тіла з рани; дуже часто покалічені такими кулями руки або ноги держать ся ще лиш куснями шкіри та жилами. На далеку віддалі, н. пр. на 600 метрів, кулі ті вже меншу роблять шкоду. Трохи инакше, але може ще страшніше ділають ті кулі, що мають дїрку з переду. Скоро така куля дістала ся до такої часті тіла, де єсть багато плєну, н. пр. до жолудка або кишок, то майже розсаджує чоловіка. Причиною того, що така мала зміна на кулі викликає так страшні наслідки, єсть та, що куля з мягким або порожним кінчиком, скоро вдарить об тіло, зараз розплескує ся і розсаджує окриву з переду взад в той спосіб, ще окрива розлітає ся в насочки, широкі на 2 або 3 міліметри, котрі загинають ся взад; коли же куля вдарить об кість, то олово розбрискує ся і розриває окриву на дрібні кусні, котрі розлітають ся по цілій рані.

— **„Дурнуватий студент“.** На однім з передмість віденських, на пятім поверсі мешкав студент правник: Альбейсй Небенгарт, котрого всі

— Чи маєте яку комірчину, де би я міг висушити мою одїж? — спитав він коло шинкєвасу.

Короткий час перед тим падав дрібний дощ, і єго мисливський сурдут перемок був на нїм.

— А Ви були також на польованю на лєсів? — спитав властитель господи.

— Був.

— Ну, і удало ся?

— Ні, — відповів Рєджінальд коротко.

— Заведи Джен того пана до комнати для гостей — відозвав ся господар до служниці, що увійшла була з глиняними повницями на пиво. — Там єсть якийсь пан, але може не будете тому противити ся, бо около Різдва буває більше гостей — сказав господар обернувшись до Рєджінальда. — Там буде Вам тепленько як в бани.

Рєджінальд пішов за служницею. Она завела єго до дверей на кінці сїний і отворила їх. Граф Рєджінальд зайшов до ясної і вигідної комнати.

При великім, старомоднім коминку сидів якийсь чоловік, котрого з лица не було видно, бо він читав якусь газету і заслонив ся нею.

Граф Рєджінальд і не подивив ся на незнакогого, лиш пустив ся простїсєнько до коминка, здоймив з себе мокрий сурдут та повїсив єго на кріслі проти огню, що палахкотів в коминку. Відтак сїв собі на друге крісло, присунув ся ближше огню та дивив ся в него по-нуро і такими очима, котрі споглядали ніби дєсь далеко поза той огонь в якусь чорну страшну сторону.

Так сидів він якийсь час не рушаючи ся, як би закамєнілий і навіть не здогадував ся, що той другий гість, котрий закрав ся газетою, пильно єму приглядає ся. До комнати внесено на таци фляшку коняку і чарку. Граф не зважав на то і не рушив того напїтку, хоч казав собі єго подати.

Він не рушив ся ані разу, аж єго товариш в комнаті зашелестїв газетою і він як би чогось неспокойний оглянув ся.

— Алезь бо Ви нині чогось зворушені, графе Рєджінальде Еверстронг — відозвав ся той чоловік, що все ще закривав собі лице газетою.

Голос, яким сї щоденні слова були висказані, мусїв графови в сїй хвили особливо опротивити.

— Ти тут! — відозвав ся він. — Та я повинен був то собі погадати.

Аж тепер спустила ся газета в долину і граф Рєджінальд Еверстронг побачив ся з Віктором Керрінгтоном око в око.

— Таке ти то повинен був собі подумати, коли я тобі казав, що мене тут знайдєш, або довідаєш ся тут про мене. А все-таки здає ся, що ти прийшов сюди случайно а не умисно. Я не гадав, що побачу ся з тобою, особливо в порі, в котрій ти повинен би забавляти ся в гостині у твого свояка, Гальгрунського ректора.

— Керрінгтоне! — відозвав ся Рєджінальд — чи з тебе чорт в людськім тілі? Хшбазь не треба бути чортом, щоби радувати ся злочином?

— Я не радую ся злочином, Рєджінальде! Треба бути таким тупоумним як ти, щоби такі дурниці говорити. Злочин то лиш инша назва на небезпечність. Злочинець важить своїм житєм. Я ціню моя життя на високо, як щоби єго так легко виставляти на небезпечність. Але моли можу використати який случай для себе, то хїба би я розуму не мав, щоби бояв ся то зробити. Одним лиш радую ся, мій любий Рєджінальде, а то успіхом! Але скажи мені тепер, звідки ти тут взяв ся?

— Я не в силі тобі того сказати — відповів граф. — Я і сам не знав, що сюди зайду. Якась судьба привела мене сюди. Я пу-

стив коня, щоби ішов, куди хоче, а він занїс мене сюди — до тебе, до мого злого духа.

— Зробіть ласку, графе Рєджінальде і перестаньте говорити таким вельми трагічним тоном — сказав Віктор з як найбільшою холоднокривостію. — То ще яко-такое слухає ся, коли за одним заходом називаєте мене чортом і своїм злим духом; але коли би то за чассто повтаряло ся, то може навкучити ся. Ви ще мені не сказали, чого Ви сам один волочите ся в сїй стороні замість пирувати на ректорстві?

— Як би ти не знав причини того! — сказав граф і видивив ся стовпом на свого товариша.

— А звідкиж мав я то знати?

— Бо то, що нині стало ся, єсть твоїм ділом — відповів Рєджінальд гнївливо; — бо ти запутаний в ту сумну подїю, яка нині стала ся, так само, як був запутаний в ту нещасливиту Рейнгемську подїю. Тепер вже знаю, длячого ти наставляв на то, щоби я вибирав коня „Ніягару“ для мого первого брата Лїєненєля; знаю тепер, длячого ти так інтересував ся тим другим конем, що був вже причиною смерті кількох їздців, знаю вже, длячого ти тут, і длячого Лїєненєль Даргун сєго дня дєсь щєз...

— Він щєз? — відозвав ся Віктор Керрінгтон; — але чєй же не умер?

— Я лиш то знаю, що він щєз. Він вже підчас польованя дєсь вгубив ся від нас. Вєчером вернули домів в тій надїї, що знайдємо єго в ректорстві.

— А ти того сподївав сл, Еверстронг?

— Та й другі того сподївали ся.

— І Ви єго не застали?

— Ні. Незадовго опісля ми вибрали єго шукати; я разом з другими. Ми мали розїйти ся на всі сторони і всєди допитувати єго всєди шукати. Я був якийсь як не свій і пустив коня, нехай їде куди хоче...

жителі в каменниці і в сусідстві називали звичайно „дурнуватим студентом“. До него майже ніхто ніколи не приходив і він сам виходив дуже рідко. Мав лиш слугу, котрий попрятував у него і по-слугував ему, але й той не міг вже витримати у него. За найменшу річ, яку той слуга не зробив так, як ему студент казав, грозив той ему смертю, а виймаючи два револьвери, які носив при собі, міряв до него і казав, що его застрілить. Слуга остаточно не міг вже видержати і втік перед кількома днями. Та може й на своє щасте, бо показало ся, що „дурнуватий студент“ таки на правду зійшов з розуму. Ему здавало ся, що хтось его переслідує. Недавно тому наймав він двох послугачів міських і казав їм стояти через цілу ніч під брамою коло каменниці, щоби не прийшов до него на гору той чоловік, що его переслідує і хоче убити. Аж ось позавчера „дурнуватий студент“ зачав таки на добре шаліти. Ему очевидно в приступі божевільності здавало ся, що хтось его нападає; вибіг отже із свого помешкання на коритар, наробив страшного крику і почав стріляти до своїх невидимих ворогів. Люди в каменниці страшно поперенуджували ся і повтікали, бо з божевільним, що стріляє з револьверів, небезпечно і годі дати собі ради. Він станув з двома набитими револьверами в руках на сході і стріляв в долину. Дано знати на поліцію, та завязано помочи зі стациі ратункової. Коли явив ся лікар з кількома сильними помічниками, студент зайшов вже напад до свого помешкання і там забарикадував ся. Він ще раз стрілив крізь двері, під котрими стояв поліціан, але на щасте не ранив нікого. Як тепер зловити божевільного? Була обавя, що коли би нагло двері створено, то він готов кинут ся до вікна і вискочити на улицу з пятого поверха, отже завязано сторожу огневу, а та поробила всілякі приготування, щоби божевільного зловити, коли буде летіти з гори, розтягнуто велике полотно, на котре долаять підчас пожежу зіскакуючих з гори людей та поприставляювано драбини, щоби остаточно через вікно добути ся до помешканя божевільного. На цілій улиці ба на цілім передмісттю зробив ся неспокой і хто жив, біг дивити ся, що то буде. Тимчасом Небенгарт побачив крізь вікно, що робить ся на улиці і постановив утікати дверми. З револьвером в кожій руці вибіг він до сінній отворивши борзо двері, але в тій хвили кинули ся на него слуги зі стациі ратункової, роззброїли і

зв'язали та відставили нещасливого студента до дому божевільних.

Господарство, промисл і торгвля.

— Справозданє повітового товариства кредитового, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою в Тернополи, за перші два місяці свого істнованя. Липень і серпень 1899.

Д о х і д :

1. Вписове	156	кор.	—	сот.
2. Уділн членські	1648	"	—	"
3. Вкладки шадничі	9820	"	46	"
4. Зворот позичок векс.	600	"	20	"
5. Побрані проценти	135	"	54	"
6. Кошти адміністрації	15	"	90	"
7. Піднято з Банку гіп.	3000	"	—	"
Разом	15376	кор.	10	сот.

Р о з х і д :

1. Позички на скрипти	1580	кор.	—	сот.
2. Позички на векслі	4851	"	34	"
3. Кошти заснованя	888	"	11	"
4. Кошти адміністрації	72	"	50	"
4. Ульоквано в Банку гіп.	7960	"	—	"
Разом	15351	кор.	95	сот.
1 вересня 1899, готівка	24	"	15	"
	15376	кор.	10	сот.

До товариства приступило в липни і серпни с. р. 75 членів, з того сьвящеників 25, селян і щіщан 26, сьвітської інтелігенції 24, з 105 декларованими уділами в загальній сумі 2100 корон.

Підписана Дирекція звертає ся до загалу руского з просьбою вступити в члени до нашого Товариства кредитового, льокувати у нас свої капітали, та своїм впливом приєднувати нам в крузі знакомих — нових членів. Вписове вносить 2 корони, один уділ 20 корон, порука трикратна. На жаданє висилаємо статуту і бланжети декларацій.

Позичок уділаємо на векслі, на гіпотезу, або на скрипти довжені без інтабуляції, але за доброю порукою.

ства з тобою. Скажім один другому: „Бувай здоров!“ та ідім кождей своєю дорогою.

Настала хвиля мовчаня — Реджінальд Еверстронґ сидів в заложеними руками і вліпав очи в огонь. Керрінґтон дивив ся на него і усміхав ся як злий дух.

— А коли я і дальше буду тебе держати ся — відозвав ся наконець Реджінальд — коли і дальше буду іти тою темною дорогою, якою ішов доси — що тогди? Чи зможеш заручити мені за успіх, Керрінґтоне?

— Можу.

— Ну, то буду тебе держати ся. Буду твоім рабом, твоім орудием, твоім помічником в злочині і зраді; буду всім чим схочеш, скоро лиш наконець дістану в свої руки спадщину, котрої мене позбавили.

— Досить! Ти рішив ся! Не нарікай же, не удавай, що каєш ся! А тепер кажи сідлати собі коня та гони назад до Гальґрун і покажи, що ти найпильнійше зі всіх шукаєш Ляйенеля Дарґуна.

— Добре, добре; зроблю так, як кажеш, послухаю тебе і повбуду ся нерішимости. Стану ся таким велівним чоловіком як ти.

Граф Реджінальд задзвонив на слугу і казав сідлати собі коня.

— А деж і коли побачимо ся знову? — спитав він Віктора, убираючи сурдут, що сунув ся коло огню.

— В Лондоні, коли туди вернеш.

— А ти ідеш зараз звідєй?

— Завтра рано. Напиши до мене завтра вечером і дай о всім знати, що за той час стане ся.

— Напишу — відповів Реджінальд.

— Добре, а тепер іди; ти вже досить забарив ся. Тебе повинні були видіти, що ти у великій обаві о свого первого брата і стараєш ся дуже его відшукати.

(Дальше буде).

Канцелярія Товариства отворена щодено, крім неділі і руских сьвят від години 9 рано до 12 в полудне а від 3 до 5 по полудни і знаходить ся при улиці сьв. Івана в домі адвоката дра Ст. Чикалюка. Всяких потрібних інформацій уділяє ся радо і безплатно. — З Дирекції „Повітового Товариства кредитового в Тернополи“: Сьвяту. Володимир Громницький, рус.кат. парох; Др. Ст. Чикалюк, адвокат; Др. Сєв. Данилович, адвокат.

Курс львівський.

Дня 13-го вересня 1899.	платять	жадають
I. Акції за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	372.—	379.—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	282.50	287.—
Акції гарбарні Рашів	—	195.—
Акції фабр. Липиньского в Сяноку.	253.—	258.—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97.20
Банку гіпот. 5% преміов.	110.—	110.70
Банку гіпот. 4 1/2%	100.00	100.70
4 1/2% листи застав. Банку краєв.	100.20	100.90
4% листи застав. Банку краєв.	97.30	97.70
Листи застав. Тов. кред. 4%	96.50	97.20
" " 4% льос. в 41 літ.	96.50	97.20
" " 4% льос. в 56 літ.	93.50	94.20
III. Обліги за 100 зр.		
Пропінаційні гал.	97.10	97.80
Обліги ком. Банку кр. 4% II ем.	102.50	—
" " " 4 1/2%	100.20	100.90
Зеліз. льокаль. " 4% по 200 кор.	97.—	97.70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103.—	—
" " 4% по 200 кор.	96.20	96.70
" м. Львова 4% по 200 кор.	93.10	93.80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27.—	28.25
Міста Станиславова	55.—	—
Австр. червон. хреста	20.85	21.45
Угорскі черв. хреста	10.70	11.30
Італ. черв. хреста	11.—	12.—
Архієп. Рудольфа	29.—	29.50
Базиліка	7.—	7.60
Joszif	3.70	4.40
Сербскі табакові	4.25	5.25
V. Монети.		
Дукат цїсарскій	5.66	5.76
Рубель паперовий	1.27	1.28
100 марок німецких	58.70	59.15
Доляр америк.	2.40	2.50

Надіслане.

Адвокат др. Вітлін переселив ся з Золочева до Львова ул. Сикстуска ч. 27.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 14 вересня. Цїсар приймав вчера на окремій аудієнції міністра торгвлі барона Діпавліґого, а відтак президента палати послів дра Фухса.

Париж 14 вересня. Вчера ходили тут вісти, що помилюваня Драйфуса треба надіяти ся вже в найблизших днях.

Преторія 14 вересня. Бюро Райтера доносить: Послїдну депешу Чемберлена відчитано вчера пополудни в народній радї в присутности президента Кріґера. Англія жадає відповіди до 48 годин.

Лінь 14 вересня. В наслідок великих дощів повиливали всі гірскі ріки і наробили величезної шкоди. Дунай грозить також повенню. Вода піднесла ся о звиж 3 метри.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

— Отто дурний! Отто боягуз! — відозвав ся Віктор Керрінґтон з погордою і гнівом. — Ти вік ся свого діла і прийшов сюди, щоби час марнувати, а ти повинен був удавати, що шукаєш як найпильнійше, — що тобі як найбільше на тім залежить, щоби пропашого знайти. Реджінальде Еверстронґ, ти все робив мені збитка! З тебе падлюка, але й лицемір! Ти хотів би вляти закладу за злочин а навіть передо мною удаєш невинного, як би то можна затуманити когось, що тебе на скрізь знає. Мені вже досить тої забавки; вже мені досить тої удаваної невинности. Нині завзиваю тебе послїдний раз, щоби ти рішив ся і вибрав дорогу, а скоро вибереш, то іди по ній смілим кроком, готов заглянути небезпечноети — судьбі просто в очи. Всій хвилі жадаю від тебе, щоби ти рішив ся і щоби то рішенє було вже послїднє. Чи хочеш і дальше жити в біді, в найбільшій нужді, чи може хочеш прийти в посїданє того майна, яке твій стрий Освальд записав другим? Подиви ся мені в очи, Реджінальде, як мужчина і дай відповідь. Що вибираєш — богатство чи нужду?

— За ціано вже вибирати нужду — відповів граф понуро. — Життя йому стривєи не вернеш, діла твого не відмінши.

— Та я і не беру ся воскрешати померших. Я не говорю о минулости але о будущности!

— Припустім, що я сказав би, що буду скорше зносити нужду, як щоби я мав ще глубше упасти в ту яму, яку ти викопав — то що тогди?

— Тогди скажу тобі „Бувай здоров!“ і лишу тебе в нужді та — в чистою совістю! — відповів Керрінґтон холодно. Я сам бідний, але хотів би, щоби мої приятелі були богачами. Коли ти не хочеш навіть руки витягнути по богатство, яке можеш осягнути, то я не маю ніякої причини признавати ся до знаком-

До Народної Часописи

Газети Львівської

Всілякі

ОГОЛОШЕННЯ

приймає виключно

АГЕНЦІЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.